

Tower, crack between worlds. This division is relatively. The name Urizh takes place on the verge of these semantical groups. This is not just the place where something happens; this lexeme acquires relative modality, it becomes symbolical name of unreal space.

The main feature of Galyna Pagutiak's idiostyle is the intentional intertextuality, a very deep connection between language images.

УДК 811.161.2'373:82-93

Ольга Черемська,
Інна Підгородецька

ОБРАЗ КРАСИ В МОВНО-ПОЕТИЧНІЙ КАРТИНІ СВІТУ УЛЯНИ КРАВЧЕНКО ТА МАРІЙКИ ПІДГІРЯНКИ (ЗА ПОЕЗІЯМИ ДЛЯ ДІТЕЙ)

У статті досліджено мовні засоби відтворення краси довкілля і людини в поетичних творах Уляни Кравченко та Марійки Підгірянки для дітей. Визначено словесно-образні домінанти, що експлікують авторське естетичне сприйняття світу. Виявлено спільні та відмінні риси мовотворчості письменниць у використанні засобів художньої тропіки.

Ключові слова: мовно-поетична картина світу, образ краси, естетичний, асоціативний зв'язок, флорономен, космонім, кольоратив, епітет, метафора, порівняння.

In the article the language means of environment and human beauty creation in the poetry of Uliana Kravchenko and Mariyka Pidhiryanka for children are investigated. The verbal-figurative dominants explicating author aesthetic world perception are determined. The common and distinctive features of the writers' verbal creativity in using the tropes are revealed.

Key words: poetic world view, image of beauty, aesthetic, associative connection, floronomen, cosmonym, name of colour, epithet, metaphor, comparison.

Сучасні дослідники виявляють глибинні смисли лексичних одиниць, їх трансформації в художньому контексті у зв'язку з індивідуально-авторським мовомисленням і сприйняттям реципієнта-читача. Однак до кола зору мовознавців частіше

потрапляють художні твори для дорослих читачів. Мову творів для дітей вивчають не так активно (праці С. Єрмоленко, В. Русанівського, Г. Атрошенко, Н. Дзюбишиної-Мельник, Я. Закревської, І. Підгородецької). Це стосується й художньої спадщини Уляни Кравченко та Марійки Підгірянки [Гірняк 2014; Цепкало 2014; Ткаченко 2015; Литвин 2017], в якій, з нашого погляду, домінантною є художньомовна універсалия *краса*.

Характерним напрямом аналізу поетичної мови є розгляд її як картини світу, що формується не лише лінгвальними, а й естетичними знаками у взаємодії з міфологічною, філософською та іншими картинами світу [Лисиченко 2009: 19]. Саме через мовно-естетичні знаки культури простежуємо, по-перше, зв'язок між мовою фольклору і мовою художньої літератури, по-друге, виявляємо нерозривність і взаємодію таких феноменів національної мови, як *літературна мова* (колективний досвід народу) і *мова художньої літератури*, у якій на перший план виходить не колективний, а індивідуальний досвід мовотворця [Єрмоленко 2009: 3]. Поетична мовна картина світу акумулює естетичні цінності й наочно демонструє розвиток мови в естетичному напрямі [Калашник 2001: 4], з урахуванням символічних, національних, трансформованих народних образів, авторських актуалізацій та естетичних оцінок, уведених у контекст культури. Утілена в тексті за допомогою художніх образів (образ-концепт, образ-символ, слово-образ), поетична картина світу постає процесом осягнення світу в художньо-образній формі.

Обшир української класичної літератури створює надійний ґрунт для моделювання національно-мовної художньої картини світу [Єрмоленко 2009: 4], у якій естетичним змістом наповнені й безобразні мовні елементи, перетворені в систему художньо-мовного бачення світу [Єрмоленко 1999: 301].

Краса як естетична категорія є іманентною ознакою будь-якого художнього тексту й акумулює такі характеристики, як 'довершеність', 'цілісність', 'гармонія'. Мовний образ краси репрезентують лексеми з позитивною естетично-емотивною конотацією, що утворюють асоціативно-образні поля.

У художньо-сміслових структурах текстів для дітей образ краси виявляє себе як об'єкт спеціальної авторської рефлексії, предмет художнього зображення [Підгородецька 2011: 2]. Зрине відтворення образів краси, живописання словом є характерною рисою української поезії для дітей [Атрошенко 2005: 7]. Асоціативно-образні поля *краси природи* і *краси людини* в поетичних творах для дітей створюють функції позитивно оцінних флорономів, космонімів, кольоративів, антропонімів.

Природа для дитини – основа естетичного сприйняття світу. У поетичних творах Уляни Кравченко та Марійки Підгірянки в словесному відтворенні постають мальовничі українські пейзажі як утілення краси, –«довершеності» природи рідної землі, споглядання якої наповнює людську душу добром, любов'ю, прагненням волі: *Ой селом-селом / Зелено кругом: / У садках село втонуло, / Кожне дерево вдягнуло / Зелений шолом... / Все кругом росте, / Буйно так цвіте, / Пестить гори і долини, / Гріє простір України / Сонце золоте!* (М. Підгірянка «Ой селом-селом»); *Блакитне небо в головах / А в ногах – ліси сині. / Орли мандрують в небесах, / Овечки – в полонині. / Соколом бистрим біжить зір / По рідній всій сторонці – / По збоччах гір, зелених гір, / На лан, блискучий в сонці. / Лани, як золото, блищать / У голубім безмежжі. / За ними мріє сіножать / В завітчаній одежі* (М. Підгірянка «Верховина»); *Квіточок багато, повен гай і луг; / мальовані чаром – красками райдуг...* (У. Кравченко «Рано вранці»); *Тут і сад нам процвітає пишно і багато, / Луг в зелені оксамити прибраний, мов в свято* (У. Кравченко «Думка»). Весняне і літнє буяння природи експлікують лексичні одиниці *цвіте, процвіта, квіточка, завітчана*. Асоціативний зв'язок понять *квіти – весна – краса* зумовлений семою 'цвіт'.

Красу й гармонію навколишнього світу вербалізують епітетні, порівняльні та метафоричні конструкції з лексичними одиницями на позначення природних об'єктів. Естетично маркованими в поетичній мові письменниць є назви ландшафтів (*гаї, діброви, ліси, лани, луги, поля, сади, долини, гори, верховини, полонини*, діал. *зарінок*), що відображають географічний простір України і водночас постають

етнокультурними знаками. Естетичну цінність зображеного унаочнюють постійні епітети-кольоративи (*голубе безмежжя, блакитне небо, сині гори, зелений шолом, зелені оксамити, сонце золоте*), а також порівняння (*лани, як золото, блищать; луг... прибраний, мов в свято*), що додають народнопісенного колориту. Індивідуально-авторські метафори олюднують природу, що втілено в конкретно-чуттєвих образах (*кожне дерево вдягнуло зелений шолом; пестить гори і долини... сонце золоте; мріє сіножать в завітчаній одежі; гай і луг... мальовані чаром – красками райдуг; луг в зелені оксамити прибраний, мов в свято*).

Споглядання краси природи, актуалізоване прийомом гіперболізації, викликає емоційно-естетичні почуття – задоволення, захоплення: *Скрізь, куди поглянеш, весняна краса* (У. Кравченко «Рано вранці»); *На красу землі дивлюся і не надивлюся* (У. Кравченко «Думка»); *... ті горбочки, лани, ліси / Для мене повні добра й краси* (М. Підгірянка «Що я люблю»). Через злиття естетичних та емотивних переживань людина сприймає світ у гармонії.

Зорові образи краси в поезіях для дітей доповнені слуховими: *Ой селом-селом / Гомінко кругом: / Кожна пташечка співає, / Над квітками бджілка грає...* (М. Підгірянка «Ой селом-селом»); *Гей, підемо вранці на росистий луг; / там то бджіл музика, там жуужжання мух! / Сверщиків капеля та пташат тих спів, / що поналітали з соняшних країв... / З лугів верне з нами весь цей блиск і шум, / хрущиків музика: радісне «зум-зум»!* (У. Кравченко «Рано вранці»). Метафоричні слухові образи відтворюють музичну симфонію природи (*бджіл музика, сверщиків капеля, спів пташат, хрущиків музика*) у поєднанні з візуальними образами (*росистий луг, блиск лугів*) експлікують сему 'радість буття'.

Поетичний мовосвіт природи, наповнений світлом і теплом, актуалізують асоціативні зв'язки *світло – краса – радість*. За матеріалами етимологічних розвідок, первинний зміст слова *краса* пов'язаний із такими поняттями, як *світло, вогонь, сонце, зоря*: «*красний, красивий* споріднені з сонячним світлом у словах *крес, солоноворот, кресник, купало, свято*

сонця... і з земним вогнем у слові *кресать*, вирубати вогонь. «Красне сонце» – перш за все світле, потім – прекрасне. Зближення значень слів *краса* й *кресать* підтверджує порівняння краси з іскрою: млр. «гарний як іскра» [Потебня 1914: 29]. А значення слова *світло* корелює з назвами світил *сонце*, *місяць*, *зоря*, із красою, любов'ю, радощами: «Немає нічого більш звичайного в народних піснях, як порівняння людей, їх краси і відповідних душевних станів із сонцем, місяцем, зорею» [Потебня 1914: 28].

Словесно-образною домінантою, що об'єктивує конекцію *світло* – *краса*, є космонім *сонце*: *Снилось мені ясне сонце, // Що в хаті світило...* (М. Підгірянка «Пробудження»); *Ясне сонце світить з неба, // веселить та гріє...* (У. Кравченко «Ой, яка ж бо ти, Матусю...»). Традиційні народнопоетичні епітетико-кольоративи та метафори створюють персоніфікований образ сонця як основи краси природного світу, добробуту, а отже – естетизованого відчуття щастя (асоціативна паралель *світло* – *тепло* – *радість* – *щастя*). Епітетну парадигму слова *сонце* очолюють художні означення *ясний*, *золотий*.

Експлікаторами краси вечірніх і нічних пейзажів постають поетизми-космоніми *місяць* і *зорі* (*зірки*), сполучені зі словами *світить*, *сяють*, *іскри*, *срібний*, *золотий* спільною семантичною ознакою 'випромінювати світло, блиск', що є основою їх асоціативного зближення з поняттями *вогонь*, *краса*. Їх символічне наповнення має виразне фольклорне підґрунтя: *Зірнька вечірня, / Красна, як царівна* (Марійка Підгірянка «Розмова про сонце (з Йозефа Кожішека)»); *Ой місяцю, місяченьку, / Срібнолиций стороженьку...* (М. Підгірянка «Розмова з місяцем (з Йозефа Кожішека)»); *Над високим оборогом / Зійшов місяць срібним рогом; / Кругом нього зорі сяють, / Дрібні іскри розсівають* (М. Підгірянка «Нічні гості»). Епітети *срібний*, *срібнолиций*, *золотий*; порівняння *зірнька вечірня*, *красна, як царівна*; *зійшов місяць срібним рогом*; метафори *зорі сяють*, *дрібні іскри розсівають*, а також здрібно-пестливі форми *зірнька*, *місяченьку*, *стороженьку* вказують на народнопоетичну основу образів.

Інтерпретація рослинних символів, що репрезентують поняття *краса* в мові аналізованих художніх творів для дітей, має підґрунтям фольклорне розуміння їх символічного змісту, асоціативно пов'язаного з поняттями *весни, радості, щастя*. Лексична парадигма естетизмів на позначення квітів представлена домінантою *квітка*. У мові творів для дітей зменшувально-пестливі варіанти *квіточка, квітонька* мають додаткову позитивну оцінну конотацію: *Пробудилася бриндушка: день-дзень! / Смійся, квітко-подружко, вже день!* (М. Підгірянка «Пробудилася бриндушка»); *Квіточок багато, повен гай і луг... / Ясніть буде з нами, щастя буде в нас...* (У. Кравченко «Рано вранці»).

Світ рослин в поезіях Уляни Кравченко представлений флорономенами (*барвінок, незабудьки, конвалії, волошки, дзвінки, лотачі, братчик, розмарин, любисток*) з етнічно-культурною маркованістю: *З цвітами барвінків вернемо на час...* (У. Кравченко «Рано вранці»); *Зберемо дзвінки лілові, / що найкращі у діброві, – / нарвемо волошків в полі... / Мамочці дай щастя – долі!* (У. Кравченко «Мати Божа! Мати Божа!»).

Естетично навантажені епітети з колірними ознаками флорономенів (*сині незабудьки, жовті лотачі, білі конвалії*), індивідуально-авторські порівняння (*луг в травневий ранок, як картина з казки-байки*) і метафори (*красу внести до хати*). У прямих номінативних значеннях флорономени є засобом творення пейзажних описів.

У поетичних творах Марійки Підгірянки постають персоніфіковані образи *калини* і *смерічки*, величний образ *лісу* в усьому розмаїтті його флори й фауни: *Колишися, калинонько, колишися, / Зеленими листочками розпишися. / Сонячними променями розмалюйся, / З дужим вітром буйнесеньким розцілуйся. / А ще й срібною росою вмийся чисто, / Надінь свої ягідочки, як намисто* (М. Підгірянка «Калина»); *Дзвонить, грає срібна річка, / А в кристальну воду / Задивилася смерічка / Та й на свою вроду...* (М. Підгірянка «Смерічка»). Фольклорне підґрунтя образів природи, асоціативне порівняння краси рослин (*калини* і *смерічки*) із дівочою вродою, ліризм, пісенність, уживання зменшено-пестливих форм, традиційних тропів у поєднанні

з індивідуально-авторськими метафорами (зеленими листочками розпишися; сонячними променями розмалюйся; цілує сонечко листки у ніжній, теплій ласці; гриби наділи шапочки), порівняннями (ягідочки, як намисто; так само, як у казці), флорономенами (калина, смерічка, дуби, берези, буки), назвами тварин і птахів (білка, сойка, дрізд, голубка, зозуля) збагачують поетичну уяву юного читача, сприяють формуванню естетичного світосприймання.

Мовне відтворення естетичного й етичного виявів краси виникає на перетині асоціативно-образних полів *краса – добро – любов – Батьківщина – слово – мати*: *Бо все, що бачу навколо я, – / То любя, рідна моя земля!* (М. Підгірянка «Що я люблю»); *Ти прикладом своїм мене // Учила любити рідну загороду.. / Красу і велич рідної країни / З пісень Твоїх навчилась я любити...* (У. Кравченко «Благословенна будь, Матусенько моя»); *Із домового багаття / Жар любови я взяв, / Люди це для мене браття, / Світ красою став...* (У. Кравченко «Кинь за мене, моя нене»).

Образ батьківщини репрезентує асоціативно-образний ряд *рідна земля – рідна загорода – рідна країна – домове багаття – рідна матір*. У наведених поетичних контекстах слово *мати* є суб'єктом і об'єктом порівняння із сонцем – джерелом світла, тепла, краси і самого життя: *Мати наша, мати, як сонечко ясне, / Цілий день нам світить і в нічку не гасне. / Мати наша, мати, як сонечко з неба, / Вдень і внічку знає, чого дітям треба* (М. Підгірянка «Наша мати»).

Асоціативне зближення двох світів – природи та людини, їх краси як 'добра', 'ніжності', 'ласки' – увиразнює фольклорний прийом паралелізму: *... Приснивсь мені легкий вітрик, / Що пестив колосся, – / А то мені моя мама / Гладила волосся. / Сnilась мені ягідочка, / Як мед, солоденька, – / А то мене цілувала / Мама дороженька...* (М. Підгірянка «Пробудження (з Йозефа Кожішека)»); *Ластівки – всі пташенята / співом весноньку вітають, / України дитинята / нині маму величають...* (У. Кравченко «Серед луку»). Образи дітей виписані поетесами з любов'ю. Зворушливості надають їм лексеми із суфіксами зменшеності й пестливості: *вітрик, ягідочка, пташенята, дитинята солоденька дороженька*.

Образи матері і дитини – неодмінні асоціати краси в аналізованих поезіях: *Юрчик наш маленький, / Миліший над все, / В очах голубеньких/ Сонечко несе. / На губках рожевих – / Усмішка, як цвіт, / У словах пестливих / Чар дитячих літ...* (М. Підгірянка «Підростає Юрко в сні»). Завдяки образним номінаціям у поезії Марійки Підгірянки крізь зовнішню красу дитини проглядає внутрішня, так само, як і в поетичних творах Уляни Кравченко, де втіленням внутрішньої краси, умістилищем добра постає образ *чистого серця*, наповненого красою: *Чим віддячаться мамусі / немічні маленькі діти? / Власне серце даймо в дарі, / будьмо ми самі – як квіти! / Квіти з лугу – це на нині. / Та – щоб мамі все радіти – / ми віддаймо своє серце: / будьмо ми самі – як квіти! / Даймо серце, але чисте: / не холодне, не вонисте, / чуле на всі наші справи, – / буде дар це величавий! / Щоб жар днини перебути, / цвітка кріпиться росою; – / вірою скріпімо серце, – / серце наповнім красою...* (У. Кравченко «Серед лугу»). Асоціативні паралелі *діти – квіти – дар – серце – краса* поєднують естетичні й етичні маркери образу *краси*.

Отже, у поезіях Уляни Кравченко та Марійки Підгірянки звучить гімн красі природи і людини, втілений у музиці слів. Краса для письменниць – це безкраї природні ландшафти з їх неповторним світом флори і фауни. Емоційне вираження відчуття краси репрезентовано лексичними одиницями з позитивною оцінною семантикою, зокрема кольоративами, флорономенами, космонімами, що утворюють асоціативно-образне поле *краса*.

Мовний стиль Уляни Кравченко вирізняється широким уживанням етнічно маркованих флорономенів, зокрема на позначення квітів, що вербалізують образ краси рідного краю. У поезіях Марійки Підгірянки частіше трапляються флорономени – назви дерев (персоніфіковані образи калини й смерічки), що ґрунтуються на фольклорній традиції. Мовотворчості Марійки Підгірянки притаманне використання космонімів, що слугують для створення образів краси довкілля та краси душі в поезії для дітей. Змальовуючи красу людської душі в поетичних творах для дітей, авторки послуговуються народнопоетичними засобами і прийомми, традиційними

художніми образами. Назви небесних світил у творах Уляни Кравченко рідше трапляються у змалюванні доквілля; переважно вони позначають позитивні якості людини.

Атрошенко Г. І. Лінгвостилістика української поезії для дітей : автореф. дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» / Г. І. Атрошенко. – Запоріжжя, 2005. – 23 с.

Гірняк С. Тексти творів Уляни Кравченко як репрезентанти мовних особливостей Східної Галичини / С. Гірняк // Наукові записки [Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського]. Серія: Філологія (мовознавство). – 2014. – Вип. 19. – С. 274 – 286.

Єрмоленко С. Я. Мовно-естетичні знаки української культури / С. Я. Єрмоленко. – К. : Інститут української мови НАН України, 2009. – 350 с.

Єрмоленко С. Я. Нариси з української словесності: (стилістика та культура мови) / С. Я. Єрмоленко. – К. : Довіра, 1999. – 431 с.

Калашник В. С. Образно-сміслова єдність як засіб і знак у поетичній мовній картині світу / В. С. Калашник // Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна. – № 519. – Серія: Філологія. – 2001. – Вип. 32. – С. 3 – 11.

Кравченко У. Вибрані твори / Кравченко У. – К. : Державне вид-во художньої літератури, 1958. – 498 с.

Лисиченко Л. А. Лексико-семантичний вимір мовної картини світу / Л. А. Лисиченко. – Х. : Вид. група «Основа», 2009. – 191 с.

Литвин О. О. Лінгвопоетика флорономенів у мові творів Ольги Кобилянської та Уляни Кравченко: автореф. дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» / О. О. Литвин. – Х., 2017. – 20 с.

Підгірянкa Марійка. Учись, маленький!: Вірші, казки, п'єси, загадки / М. Підгірянкa. – К. : Веселка, 1994. – 239 с.

Підгородецька І. Ю. Асоціативно-образне поле КРАСА в контексті української літератури для дітей (друга половина XIX – початок XX ст.): автореф. дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» / І. Ю. Підгородецька. – Х., 2011. – 20 с.

Потебня А. А. І. О некоторых символах в славянской народной поэзии. II. О связи некоторых представлений в языке. III. О купальских огнях и родных с ними представлениях. IV. О доле и родных с нею существах / А. А. Потебня. – 2-е изд. – Х. : Изд. М. В. Потебня, 1914. – 243 с.

Ткаченко Т. Флористична символіка у малій прозі Дарії Віконської та Уляни Кравченко / Т. Ткаченко // Теоретична і дидактична філологія. – 2015. – Вип. 19. – С. 148 – 158.

Цепкало Т. О. Міфологема місяця в поезіях Дмитра Павличка та Марійки Підгірянки / Т. О. Цепкало // Наукові записки Бердянського державного педагогічного університету. Філологічні науки : зб. наук. ст. – 2014. – Вип. III. – С. 331 – 338.

REFERENCES

Atroshenko, G. I. (2005). *Linguistic style of Ukrainian poetry for children* (Master's thesis, Zaporozhye National Pedagogical University, Zaporozhye, Ukraine) (in Ukr.)

Girnyak, S. (2014). Texts by Ulyana Kravchenko as Representatives of the Language Features of Eastern Galicia. *Naukovi zapysky [Vinnyts'koho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Mykhayla Kotsyubyn's'koho] Seriya: Filolohiya (movoznavstvo) (Scientific Notes [Vinnytsia State Pedagogical University named after Mikhail Kotsiubynsky] Series: Philology (Linguistics), 19, 274–286 (in Ukr.)*

Kalashnik, V. S. (2011). Image and semantic unity as a means and a sign in the poetic language picture of the world. *Visnyk Kharkivs'koho natsional'noho universytetu im. V. N. Karazina (Bulletin of Kharkiv National University named after V. N. Karazin), 519, 32, 3–11 (in Ukr.)*

Kravchenko, U. (1958). *Selected Works*. Kyiv: Derzhavne vyd-vo khudozhn'oyi literatury (in Ukr.)

Litvin, O. O. (2017). *Linguopoetics of floronomy in the language of works by Olga Kobilyanska and Uliana Kravchenko* (Master's thesis, Kharkiv National Pedagogical University, Kharkiv, Ukraine). Kharkiv (in Ukr.)

Pidhirinka, M. (1996). *Learn a little!: Poems, fairy tales, plays, puzzles*. Kyiv: Veselka (in Ukr.)

Pidgorodetskaya, I. Yu. (2011). *Association-shaped field of BEAUTY in the context of Ukrainian literature for children (second half of the XIX – early XX centuries)* (Master's thesis, Kharkiv National Pedagogical University, Kharkiv, Ukraine). Kharkiv (in Ukr.)

Potebnya, A. A. (1914). I. About some symbols in the Slavic folk poetry. II. On the relationship of certain representations in the language. III. About the bather's lights and their representations with them. IV. About the share and its creatures with her (2-nd ed.). Kharkiv (in Russ.)

Tkachenko, T. (2015). Floristic Symbols in Small Prose by Darya Viconskaya and Ulyana Kravchenko. *Teoretychna i dydaktychna filolohiya (Theoretical and Didactic Philology)*, 19, 148 – 158 (in Ukr.)

Tsepkało, T. O. (2014). The microphologem of the journey in the trains of Dmytro Pavlychko and Mariika Pidgiryanka. *Naukovi zapysky Berdyans'koho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu. Filolohichni nauky (Scientific notes of Berdyansk State Pedagogical University. Philological sciences)*, III, 331 – 338 (in Ukr.)

Yermolenko, S. Ya. (1999). *Essays on Ukrainian Literature: Stylistics and Language Culture*. Kyiv: Dovira (in Ukr.)

Yermolenko, S. Ya. (2009). *Language and aesthetic signs of Ukrainian culture*. Kyiv: Institute of the Ukrainian Language of the National Academy of Sciences of Ukraine (in Ukr.)

Статтю отримано 12.06.2017

Olga Cherems'ka, Viktoria Sukhenko

IMAGE OF BEAUTY IN ULIANA KRAVCHENKO AND MARIYKA PIDHIRIANKA'S POETIC WORLD VIEW (IN THE POETRY FOR CHILDREN)

Disclosing the lingual realization of such spiritual substances as truth, goodness, love, beauty involves an appeal to the language of masters of the fiction word. The dominant role of beauty as fiction-language universal in poetic texts for children determines the needs of its comprehensive linguistic analysis.

In the article the language means of environment and human beauty creation in the poetry of Uliana Kravchenko and Mariyka Pidhiryanka for children are investigated. The verbal-figurative dominants explicating author aesthetic world perception are determined. The common and distinctive features of the writers' verbal creativity in using the tropes are revealed.

Visible reproduction of images of beauty painted with a word is a characteristic feature of Ukrainian poetry for children. In the verses of Uliana Kravchenko and Mariyka Pidhiryanka a hymn of nature and human beauty is. Emotional expression of beauty sense is represented by lexical units with positive evaluative semantics, in particular, flonomens, cosmonyms, names of colours which form an associative-figurative field *beauty*. The most images of poetic texts created by

traditional epithets, comparisons, metaphors have meanings cognate to folk-lore.

Uliana Kravchenko's language style is characterized by extensive using of plants' ethnic names, including flowers, for creation of landscape descriptions. Names of trees appear more often in Mariyka Pidhiryanka's poetry. Images of Kalyna, Smerichka as national cultural symbols of the Ukrainian people are personalized. Using cosmonyms for creation of environment and soul beauty images inheres in Mariyka Pidhiryanka's poetical language. Cosmonyms occur principally for depiction of environment in Uliana Kravchenko's poetical works. They usually associatively denote of human positive features.

Individual-author epithets, metaphors, comparisons are found in the languages of Uliana Kravchenko and Mariyka Pidhiryanka. Space and Earth objects, the world of flora and fauna appear in specific sensory images. They esthetize poetical reality.